

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Felső Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Isten Igéje.

Világosság.

»Ez az egész élet... olyan, mint a sötét éjszaka. Még a nap fénye is megcsal: azt gondoljuk, világosságban vagyunk. De a valóság az, hogy tévelygünk, mint a sötét éjszakában... Mert ha nincs Szentírásunk, hogy ragyogjon előttünk és kormányozza minden cselekedetünket, úgy ez az egész élet és az ész minden világossága és minden bölcsessége és minden ember tanácsa semmi más, mint vak sötétség...« »Mert úgy van az Evangéliommal, mint ha valaki fogva lenne egy házban koromsötét éjjel. Akkor arra lenne szüksége, hogy világosságot gyújtson, hogy lásson virradatig. Így az Evangéliom is éjszaka és sötétség közepette fénylik. Mert minden ember bölcsessége merő tévelygés és vakság. Es ez a világ nem más, mint a sötétség birodalma. Ebben a sötétségben Isten egy-egy szövétneket gyújtott és az az Evangéliom, benne láthatunk és járhatunk, míg a földön vagyunk, míg fölhasad a hajnal és a nappal beköszönt.«

Erő.

»Azért nevezi szent Pál az Evangéliomot Isten hatalmának az emberek üdvösségére. Olyan hatalom az erő ez, amely Isten erejének nevezetik és az embert a bűnből az igazságba, a halálból életre, a pokolból a mennybe, a sátán országából Isten országába viszi. Tanuljuk ezt meg, mi keresztyének, adjunk érte hálát Istennek és tartsuk Igéjét és szentségeit dicsőségesnek, nagynak, legdrágább kincsünknek.«

Vigasztalás.

»Ide minden tanítással, ide minden könyvvel! Lássuk, képesek-e csak arra is, hogy egyetlenegy léleknek a legeslegkisebb megpróbáltatásban vigasztalására legyenek? Teljességgel lehetetlen, hogy egy lélek máskép vigasztalást találjon, mint ha Istenének a szavát hallja. De milyen könyvben van meg az Íráson kívül Istennek a szava? Mit cselekszünk, ha más könyveket olvasunk, az Írást pedig olvasatlanul hagyjuk? Azok meg tudnak gyötörni és meg tudnak ölni bennünket, de megvigasztalni nem képes más könyv, egyedül a Szentírás.«

Diadal.

»El kell bocsátanunk mindent és egyedül az Igéhez kell ragaszkodnunk. Ha azt megragadtuk, hadd dühöngjön és tomboljon aztán világ, halál, bűn, pokol és minden szerencsétlenség.« »Aki Isten Igéjére és ígéreteré tekint és szilárdan arra épít, azt a számitás, ha hiányt mutat, sem teheti kishitűvé, vagy ejtheti kétségbe. Mert olyan Urat lát maga felett, aki ellenségei között is uralkodik és kedvét leli abban, hogy ahol Igéjének nem engednek és keresztyéneit nem akarják békén hagyni, megmutassa ellenségein nevét és hatalmát és porba sujtson mindent, ami ellene ágaskodik, ahogy a Fáraóval és az egyiptomiakkal is cselekedett.« »Ha mindjárt szorongattatást, nyomorúságot szenvedünk is idelent egy kevés ideig, Krisztusban mégis békességünk van, mert miénk az igazi kincs, amelyik jobb és becsesebb mint mind e világ java, dicsősége: *miénk az ő kedves, drága Igéje!*...«

Luther.

Isten az Ő Igéjében beszél hozzánk.

Ez a keresztyének boldog tapasztalata. Irántunk való megfoghatatlan jóságából teszi ezt. A hatalmas, örök, mindentartó Isten, aki mindent teremtett és fenntart, nem becsül le minket, hanem gondolatait emberi nyelvünkön is kifejezi, és üdvösségében részesít. Velünk embe-
rekkel beszél szent Igéje által: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtak és megterhelgettetek és én megnyugosztalak titeket!«

Halljuk-e Isten hívását?

Mi is beszélhetünk Istennel.

Nemcsak beszél hozzánk Isten, hanem fület is felénk fordítja, hogy meghallja azt, amit mi Néki mondunk. Minden egyes-bajos dolgunkat kitérhetjük előtte. Nem süket az Ő füle, hogy meg ne hallhatna bennünket. Kionthetjük előtte szívünket, rábízhathatjuk bajainkat, mint ahogyan a gyermek bizalommal van édesatyja iránt. Isten azt akarja, hogy szívünk előtte nyitva legyen és mi arról beszéljünk Vele, ami éppen foglalkoztat bennünket. Isten beszél velünk és mi is beszélhetünk Vele. Ige és imádság szorosan együvé tartoznak. Egyik sem maradhat el. Csak így hozhat áldást ránk.

Imára kulcsolt kézzel érthetjük meg a Szentírást.

Isten Igéje csak imádsággal olvasható. Aki nem teszi össze kezét Bibliája felett, annak számára hétpécseletes könyv marad, amelyen botránkozik, amelyben ellentéteket és tévelygéseket talál. Csak sok imádságra és könyörgésre nyílik meg a Szentírás. Csak az imádkozó találja meg az Igében Isten akaratát. Aki kezét összetéve hajol Bibliája fölé, talál benne kimeríthetetlen forrást élete számára.

A Biblia fölött tanulunk meg imádkozni.

A Bibliában találjuk meg az igazi imatárgyat s tanuljuk meg azt a hangot, amelyen Istenhez szólhatunk. Itt találkozunk Isten akaratával s tanuljuk meg, hogy Isten akaratának alárendeljük a miénket.

Imádkozókra van szükség, akik az Ige talaján állanak.

Összetett kezű igeolvató és igehallgató emberek az igazi keresztyének.

Isten Igéjével nem lehet tréfálni. Ha nem érted, vedd le előtte a kalapodat.

Luther.

1914 tavaszán Istent kereső vággyal utazott a déli tengerre D. M. költő. Kereste Istent, de »füle a hallásra« még nem volt. Felesége sokat beszélt Krisztusról és kérte, hogy a Szentírást olvassa, de erre a költő azt írta: »Gondold meg, hogy én művészember vagyok, akinek haladnia kell a korral. Nem ülhetek a Biblia mellett, mint egy öregasszony, mert az ártalmára volna művészetemnek.« Bár imádkozott, de ez inkább csak babonás próbálkozás volt, nem pedig Isten iránti engedelmesség.

Midőn kitört a világháború, éveken át fogvatartották Jáva szigetén. Szívét nagy honvágy emésztette. »Csak idegenben ne haljak meg!« — panaszkolta levelében. Bár a Biblia Istene idegen volt előtte, rendszeresen imádkozta a Miatyánkot. Naplójába 1917 március 17-én ezt írta: »Istenem, felelj nekem még ma éjjel! Kérlek, könyörgök ezért! Így tovább nem mehet.«

Végre elérkezett a meghallgattatás órája. Bibliája legutolsó lapján a következő bejegyzés található: »1917 június 30. Ma csodálatos kijelentést nyertem. Megismerem a személyes Istent. Három nappal az 50-ik születésnapom előtt jutottam ide. Húszéves korom óta, harminc éven át tépelődtem és kételkedtem. Micsoda dicső célt látok most magam előtt!« Örömtelt szívvel folytatja: »Köszönöm Néked, nagy Isten, hogy végre megismertelek s ezentúl Téged csodálva élhetek!« Halló fület nyert Isten Igéjéhez: »Olyan mély tisztelettel s nagy élvezettel soha egy könyvet se olvastam még, mint a Bibliát.« Erezte az Ige erejét: »Soha nem fogok már panaszkodni, — még akkor sem, ha itt kellene meghalnom anélkül, hogy hazámat, enyéimet láthatnám — elhagyatottság, fájdalom, aggodalom miatt, amit itt szenvednem kell. Sőt örvendek, mert minden nyomorúságnak benső, magasabb célja van: lelkelem üdvössége.«

Az ember a teremtés koronája. Az ideigvalóság és örökélet, a világ és Isten közé állítatott. Isten kezénél munkája a teremtett világ. Legértékesebb az ember, mert az Isten képe. Semmi nem hasonlít a teremtett világban úgy az Istenhez, mint az ember. És mert Isten képe, iszonyodik mindentől, ami nem Istentől való. Eletét, üdvösségét Isten akaratára, Isten ismerete, Isten látása adja. Mi az emberi lélek hivatása? Isten képét tükrözni. Az Istentől való távolság a lélek halálát jelenti.

Lábaimnak szövéténeke a te igéd, és ösvenyemnek vilá- gossága. A te bizonyosságaid én gyönyörűségem, és én tanácsadóm.

Öreg Biblia.

Míg élt, betűzött reggel-este
erőt, vigaszt bennem keresve.
A kis szobára boldog csend ült.
Könnyre sárgult lapomra perdült.
Mindig a menny felé vezettem
s úgy szerettük egymást mi ketten.
Azután elment. Örökölték
engem, a régi, kopott könyvet.
Az új örökös magatelten
nézett körül a házon, kerten
s mit nem ítelt elég becsesnek,
eladogatta ószeresnek.
Egy darabig megtúrt. En vártam.
Erő volt lapjaimba zártan,
élet, vigasztalás, békesség.
Múltak a nappalok, az esték...
De nem nyitott ki. Nem kellett.
Ott porosodtam elfeledten.
Most eladott az ószeresnek.
Kik öreg Bibliát keresnek,
talán belépnek ma vagy holnap
s szomjú szívvel megvásárolnak.
Aztán olvasnak reggei-este
erőt-vigaszt bennem keresve.
A könnyük lapjaimra perdül
s kis otthonukra boldog csend ül.

T. E. d. t.

Gondtalanul.

Gyülekezetem egyik kedves beteg tag-
ját kerestem fel. Tudtam, hogy életúja
most sötét völgyön visz keresztül. El-
készültem rá, hogy most szomorúsággal,
gonddal gyötört embert találok. Csalód-
tam. Mély öröm, nagy békesség ragyo-
gott az arcán, panasznak, siránkozásnak
semmi nyoma. Nem titkolhattam csodál-
kozásomat s megkérdeztem, miképpen tör-
tént, hogy gondja így elmúlt s ilyen vál-
tozás állt be életében.

»Nem történt semmi változás« — felelte.
»Gondjaim — ha lehet így mondani —
még nagyobbak. De amikor ma reggel
kinyitottam Bibliámat, csodálatos Igét ol-
vastam: «Minden gondotokat Óréa vessé-
tek, mert Néki gondja van reátok.» Gyor-
san megtettem s a gond most nem engem
nyom, hanem Azt, aki egyedül képes el-
készülni vele.»

Mennyivel könnyebb, boldogabb szívvel
járhatnak életünk útját, ha minden szük-
ségünket Azzal beszélünk meg, akinek
adatott minden hatalom mennyen és
földön.

Csüggedő, bátoratlan szívek

nem alkalmasak nagy, isteni gondolatok
keresztülvitelére, és azokat, akik nem erő-
sek az Úrban, Isten nem használhatja esz-
közeiként. Aki Krisztusban igazán hisz,
az nem csügged még a legnehezebb fel-
adatok előtt sem és nem fél, ha a szen-
vedések sötét mélységeit is járja.

Ahol ott a Jézus...

Egy édesanya beszélte el a következő-
ket:

Családommal a b...i üdülőházban pi-
hentem, ahol a nyár folyamán több al-
kalommal konferenciát rendeztek. Ott tar-
tartózkodásunk ideje alatt éppen ifjak
számára volt konferencia, melyen a hát-
térben a nyaraló vendégek közül is né-
hányan résztvettek. Férjem és fiam tölem
kisse távolabb ültek. Az Ige hatalmas ere-
je engem is szíventalált. A Lélek olyan
erővel munkálkodott bennem, hogy zo-
kogás tört fel a szívemből s hogy meg-
indultságomat elrejtsem, felkeltem he-
lyemről s elhagytam a sátorot, ahol az Igét
hirdették. Férjem észrevette távozásomat
s fiammal együtt utánam jött. Láttam,
hogy az ő szemükből is könny könnyre
gördült. S őket is lelkük mélyéig átha-
totta a Lélek csodálatos munkája. Fiam
egyszer csak édesapjához simulva halkan
így szólt: »Apám, úgy-e itt volt a Jézus?«
Igen, valóban itt volt Jézus.

H. M. d. t.

Szereted-e Jézust?

Valakinek sikerült megtalálnia barátját,
akit 12 esztendőn keresztül kerestett. En-
nek a barátságának különös története volt.
Kínában ismerkedtek meg. Az egyik há-
tározott keresztény volt, aki sokat szen-
vedett bajtársai gúnyolódása miatt, de
mégis mindvégig hűségesen és bátran tett
bizonyoságot Róla. Barátja is titokban igen
nagyra értékelte. Egy szolgálati útjuk al-
kalmával, amikor ketten voltak egymás
melle beosztva, a hívő barát egyenesen
feltette a kérdést társának: »Szereted-e
Jézust?« Hosszú beszéd következett utá-
na az egy szükséges dologról, amelyet
mindnyájunknak meg kell ismernünk. —
Három évi együtt szolgálás után mind a
ketten visszatértek hazájukba és elvesz-
tették egymást szem elől. De ez a kér-
dés: »Szereted-e Jézust?« nem hagyta
nyugodni a másikat, míg 1919-ben ő is
üdvbizonyosságra nem jutott. Most már
csak egy vágya volt, hogy kedves, régi
bajtársával megoszthassa örömét. S ami-
kor végül rátaláltak egymásra, együtt ad-
tak hálát Istennek hűségéért és szerete-
téért.

Nincs távol.

Nem szükséges, hogy valaki messze,
nagy távolságokra szaladjon s úgy ke-
ressé Istent, mert Ő nincs messze. Ajtónk
előtt áll és vár. Aki kész előtte megnyitni,
ahhoz betér. Nem hagyja, hogy soká hív-
juk, nem várat magára. Ezerszeresen kész-
ségesebb bejönni, mint mi megnyitni. Meg-
nyitni előtte, behívni Őt, — mindez egy
pillanat műve.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Okt. 17. Péld. 2:1—8. V. Móz. 10:12—22. »Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből és teljes lelkedből.« Az Úr Jézus is ezt mondta a legelső és legfőbb parancsolatnak az írástudó kérdezősködésére. S a tízparancsolat első öt pontja ennek a parancsolatnak betöltése. A másik öt pedig a másik nagy parancsolat: »Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.«

Okt. 18. Máté 22:1—14. Ján. 15:1—8. Et. 5:15—21. Róm. 14:1—9. Gal. 1:1—5. A galatákhoz írt levelet is éppen úgy kezdi Pál, mint többi levelét. Kegyelmet és békkéséget kíván, s ennek alapjául Jézus Krisztus váltságmunkáját állítja szemünk elé. Ez által nyerünk kegyelmet, ebben találhatunk békkéséget.

Okt. 19. Zsolt. 87. Gal. 1:6—10. Már a keresztyénség legelső idejében is akadtak tévitanítók, akik hamis tanításokkal vezették félre a lelkeket. Hát még most, a XX. században, hogy hemzsegnék ezek a tévitanítók! S hány lélek felül nekik. Bizony nagy szükség van ma is az Ige hatalmas intésére. (8. vers.)

Okt. 20. II. Kor. 5:14—21. Gal. 1:11—24. Pál nem emberek közvetítésével vette az evangéliumot, hanem közvetlenül Jézus kijelentése által. Azért van az ő ígértetésében olyan meggyőző erő, azért ismerhetjük meg mi is, hogy ez nem emberi beszéd, hanem valóban Isten Igéje.

Okt. 21. Jer. 30:8—11. Gal. 2:1—10. Pál nagyon bizonyos a maga dolgában. A legtekintélyesebb apostoloknak elébök terjeszti a neki jutott kijelentést, de azoktól nem engedi magát befolyásolni, mert csak azt hirdetheti, amit Jézustól kapott. S az apostolok kénytelenek elismerni, hogy ezt teljes joggal teszi.

Okt. 22. Jer. 30:12—22. Gal. 2:11—21. Még Péterrel, Jézus legnagyobb tanítványával is szembe mer szállni Pál, amikor abban bünt lát. S azért meri ezt tenni, mert nem él többé ő, hanem él benne a Krisztus, s a benne élő Krisztus szól és cselekszik általa. Jaj annak, aki Pál eljárását utánozni merné, ha nem él benne igazán a Krisztus!

Okt. 23. Jer. 31:1—14. Gal. 3:1—5. Törvényből-e vagy hitből? Ez a nagy kérdés a hívők számára. Lehet, hogy valakinek van hite, és mégis a törvény alatt van, mert nem tudta még egészen levetkőzni az ő-embert, amely mindig a törvény alatt marad. Csak aki egészen a Lélek vezetése alatt van, az tud mindig hitben járni.

Okt. 24. II. Sám. 7:17—29. Gal. 3:6—14. A törvény által azért nem igazulhatunk

meg, mert a törvényt tökéletesen betölteni nem tudjuk. Krisztus éppen azért váltott meg a be nem teljesíthető törvény átkától, hogy az Őbenne való hit által igazulhassunk meg. Az igaz ember hitből él.

Okt. 25. Ján. 4:47—54. Ef. 6:10—17. Márk 10:13—16. Ef. 6:1—9. Gal. 3:19—29. A törvénynek is megvan a maga feladata. Az által, hogy az ember ereje csödöt mond, mikor betölteni igyekszik, odavezérli a lelket a felszabadító Krisztushoz, akiben Isten fiaivá leszünk, hit által.

Okt. 26. Zsolt. 88. Gal. 4:1—7. Aki a törvény alatt van, az még csak szolga, aki a parancsnak engedelmeskedve tölti be a törvényt. Aki hit által felszabadult, az Isten gyermekévé lett, s önként, szeretetből tölti be a törvényt, mert már itt a földi életben is részese, az örökkévalóságban pedig teljes örököse a Krisztusban számára elkészített kincseknek.

Okt. 27. Jer. 31:15—26. Gal. 4:8—20. Lehetséges, hogy valaki, a Krisztusban megnyert fiúságból és szabadságból újra visszaesék a szolgaság állapotába, a törvény alá. Ettől igyekszik megóvni Pál apostol a galáciabelieket. Ez a veszély ma is fenyegeti a keresztyéneket, legyünk éberek és vigyázók, hogy belé ne esünk.

Okt. 28. Jer. 31:27—37. Gal. 5:1—12. Kegyelemben csak azok részesülhetnek, akik elismerik, hogy a törvény betöltésére képtelenek. Aki még egy vagy más módon a törvény által akar megigazulni, az kiesik a kegyelemből, mert akkor az egész törvényt be kellene töltenie, erre pedig képtelen. Hol van hát akkor számára menekülés?

Okt. 29. Jer. 32:1—15. Gal. 5:13—15. Szabadságra hivatunk el, de vigyázzunk, hogy azt ne higgyük, hogy most már minden szabad, az is, hogy felebarátunkkal szeretetlenül bánjunk. Felszabadultunk, de nem a rossznak, hanem a jónak gyakorlására.

Okt. 30. Jer. 32:16—25. Gal. 5:16—25. Gyümölcsseiről ismerjük meg a fát, hogy jó vagy romlott fa-e. Cselekedeteiről ismerjük meg az embert, hogy Krisztus tanítványa, Isten gyermeke-e, akit a Lélek vezérel, vagy testi ember, aki fölött a világ és a bűn uralkodik. Járjunk Lélek szerint, s teremjünk ennek megfelelő gyümölcsöket.

Okt. 31. Máté 5:1—12. Gal. 5:1—15. Ján. 2:13—17. I. Kor. 3:11—23. Gal. 6:1—6. Hordozza kiki a maga terhét, ne kívánja mástól, hogy az hordozza azt. De ő maga legyen kész másnak a terhét is hordozni, segíteni rajta, ahogy csak tud. Így egyeztethető össze ez a két, ellentétesnek látszó parancs.

V. Gy-né.